

Arrest

nr. 238 234 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 februari 2020 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Oekraïense nationaliteit en is geboren op 16 juli 1983.

Op 21 februari 2020 maakt zij het voorwerp uit van een administratief rapport vreemdelingencontrole van de politiezone Druivenstreek wegens illegaal verblijf.

Zij wordt gehoord door de politie in het Frans en verklaart sinds ongeveer 6 maanden in België te zijn om te werken, niet terug te kunnen keren omdat er geen werk is en zij haar familie niet kan onderhouden, nog geen asiel aangevraagd te hebben, rugpijn te hebben, enkel in Oekraïne een duurzame relatie te hebben en geen familie in België te hebben.

Op 22 februari 2020 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Eveneens op 22 februari 2020 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies) genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ DRUIVENSTREEK (OVERUSE) op 22.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:
(...)*

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 20.02.2020 gaat gepaard met dit in reisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede Md, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgaveend werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangeroeid bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard roet een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze In België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Op 24 februari 2020 tekent de verzoekende partij een vrijwillige vertrekverklaring.

Op 29 februari 2020 wordt zij gerepatrieerd naar Kiev, Oekraïne.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de hoorplicht.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

“L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.2

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede Md, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgaveend werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 6 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangeroeid bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard roet een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze In België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Le requérant, lors de son audition par l'office des étrangers, n'a pas été assisté d'un interprète lorsqu'il a été amené à compléter le questionnaire 'droit à être entendu'.

Or, il apparaît que la situation générale de la ville de laquelle provient le requérant, Sebastopol, est toujours difficile en raison des détentions arbitraires et des violences exercées par le gouvernement russe. Le requérant n'a donc pas eu l'opportunité d'énoncer ses craintes en l'absence d'interprète.

Il appartenait à l'office des étrangers de vérifier si le requérant risquait de subir des traitements inhumains ou dégradants avant d'adopter l'interdiction d'entrée notifiée.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

3.3.

Lors de l'adoption de la décision attaquée, l'office des étrangers avait connaissance des problèmes politiques en Crimée.

Selon le dernier rapport disponible de l'ONG HRW, « l'Etat russe a continué à apporter un appui politique et matériel à des groupes armés de l'est de l'Ukraine, mais n'a pris aucune mesure pour freiner les abus qu'ils commettent, y compris les détentions arbitraires et les mauvais traitements infligés aux détenus. En Crimée occupée, les autorités russes ont également continué à réprimer les critiques, surtout chez les Tatars de Crimée. ».

Or, La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays.

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressé dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé.

Il y a lieu de constater que l'office des étrangers n'a aucunement analysé la situation générale en Ukraine, et plus spécialement en Crimée. L'affirmation selon laquelle une violation de l'article 3 de la CEDH n'est pas démontrée dans l'interdiction d'entrée est erronée.

L'acte attaqué est illégal et doit être annulé."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing heeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en zet ze de feitelijke overwegingen uiteen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, zijnde in casu dat er een inreisverbod wordt opgelegd omdat er een verwijderingsmaatregel werd genomen waarbij geen enkele termijn werd toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Verder motiveert de bestreden beslissing dat er een inreisverbod voor de duur van 2 jaar wordt opgelegd en zet ze op een omstandige wijze uiteen waarom er gekozen werd voor een duur van 2 jaar. De gemachtigde zet uiteen dat de verzoekende partij op illegale wijze in België verblijft, dat zij geen gezin heeft in België, noch minderjarige kinderen en ook geen medische problematiek heeft, zodat gelet op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Al deze elementen vinden hun grondslag in het administratief dossier zodat redelijkerwijze kan vastgesteld worden dat de weergegeven motivering afdoende is.

Het is niet heel duidelijk wat verzoekende partij nu juist hekelt aan de beslissing, gezien zij simpelweg vermeldt dat moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden en er een termijn is van hetzij 3 jaar, hetzij 5 jaar.

Waar verzoekende partij zou bedoelen dat uit de voormelde bespreking blijkt dat er wel degelijk werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod en dat er ook wel rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij een schending van het hoorrecht aanhaalt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald het formulier "ter bevestiging van het horen van de vreemdeling" dat zij wel degelijk gehoord werd op 22-01-2020 door de politie in het Frans. Zij verklaarde sinds ongeveer 6 maanden in België te zijn om te werken, niet terug te kunnen keren omdat er geen werk is en -zij de familie niet kan onderhouden, geen asiel aangevraagd te hebben, rugpijn te hebben, enkel in

Oekraïne een duurzame relatie te hebben en geen familie in België te hebben. De verzoekende partij heeft dus uitgebreid kunnen antwoorden. Zij heeft geen verdere opmerkingen gegeven, zodat kan aangenomen worden dat er geen tolk nodig was.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij van Sebastopol is, kan opgemerkt worden dat dit nergens terug te vinden is in het administratief dossier. Op haar paspoort wordt vermeld dat zij geboren is in Chernivtsi Oblast (Чернівецька область), dat in het westen van Oekraïne ligt. In het verzoekschrift wordt niet gestaafd dat zij van Sebastopol zou afkomstig zijn. Zelfs indien zij in Sebastopol (de Krim) zou wonen, heeft de verzoekende partij op geen enkel moment enige vrees voor vervolging aangehaald. Er werd uitdrukkelijk gevraagd om welke redenen zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, waarop zij antwoordde (dat zij niet kan terugkeren) omdat er geen werk is en zij de familie niet kan onderhouden. Niettegenstaande zij een antwoord heeft geformuleerd op deze vraag, heeft zij dus nergens iets vermeld over enige vrees tot vervolging. Bovendien verklaarde zij vrijwillig terug te willen keren naar Oekraïne, wat zij ook gedaan heeft op 29-02-2020. Dit strookt geheel niet met een vrees voor vervolging.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU